

Flavia Company

L'illa de l'última veritat

«Escrita des de la passió per la literatura,
l'obra evoca Joseph Conrad, Stevenson i Sánchez Piñol»

ROSA MARIA PIÑOL, *La Vanguardia*

A photograph of a person floating face down in the ocean, with only their head and shoulders visible above the water. The water is a deep blue, and the background is a hazy, light blue sky.

labutxaca

Flavia Company

L'illa de l'última veritat

Proa
Barcelona

© Flavia Company, 2010

La primera edició d'aquesta obra es va publicar
a Proa l'any 2010

Primera edició en aquest segell: juny del 2011

Segona edició: novembre del 2016

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.,
labutxaca

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Bookprint

DIPÒSIT LEGAL: B. 11.037-2011

ISBN: 978-84-9930-328-4

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de
l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació
pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa
a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro
(Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org)
si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

HISTÒRIA DEL NAUFRAGI
DE MATTHEW PRENDEL

Phoebe Westore

PRIMERA PART

La primera incongruència que ocupa el cap de Matthew Prendel és la de pensar, tot just quan sent l'aspror de la sorra humida contra la cara, que no sap si és viu. És negra nit, i no sap tampoc si la vida és una sort. Recorda l'infern de sal passat les darreres hores. La manera com ha estat capaç d'arribar fins a una platja és una incògnita. Ni tan sols sabia que hi hagués cap illot, a una distància que pogués salvar nedant. Les darreres coordenades preses pel gps, que ell havia anotat curosament a la carta, quinze minuts abans de l'atac, els donaven una latitud i una longitud d'alta mar a dies de navegació de qualsevol punt de terra ferma. Estaven a més de vuit-centes milles de la costa oest de l'Àfrica. Havien sortit de Jamestown una setmana abans i calculaven arribar a São Tomé, si tot anava bé i el vent els ho permetia, al cap de vuit o deu dies.

Katy Bristol estava a la banyera, recollint l'espinàquer. El vent, tot i que suau, havia rolat i la vela ja no els aguantava el rumb. Frank Czerny

era a la cabina, preparant uns sandvitxos per dinar. Matthew governava. Avançaven a uns vuit nusos, amb vent de través; una quantitat suficient de núvols, gens amenaçadors, els defensava de la calor abrasadora d'un sol de les dotze del migdia en aigües de l'Atlàntic, en un punt unes cinc-centes milles al sud-oest de les coordenades que unien l'equador amb el primer meridià. Katy va acomodar el tangó a coberta, va baixar a la cabina amb l'espinaquer ben plegat i guardat a la bossa, va fer una broma sobre la cuina precària de Frank en veu ben alta, perquè la sentís Matthew, i va tornar a sortir a dalt. Portava els prismàtics. Era aficionada a fer-los servir fins i tot quan no hi havia res per mirar excepte l'horitzó que, a pesar d'assemblar-se sempre tant a ell mateix, canviava segons l'estat d'ànim de qui el contemplava. Comentaven la mena de festa que farien en passar l'equador. Katy insistia sobretot en la qüestió del menú, volia que fessin un àpat especial, estava cansada de sandvitxos i llaunes. Tots tres estaven més o menys d'acord que s'havien guanyat una celebració. Mentre parlava, Katy anava mirant amb els prismàtics. De cop, amb un to no gaire tranquil·litzador, va dir:

«Hi ha un iot, per babord. A tres o quatre milles. No veig bé quina bandera porta. Sembla gran». Encara no els arribava el soroll del motor.

Matthew sospitava que Katy tenia por. Uns col·legues amb què havien coincidit al port de Ja-

mestown, a l'illa de Santa Helena, tot just la nit abans de salpar cap a São Tomé, els havien explicat històries esfereïdores de pirates que atacaven amb una crueltat tan innecessària com invariable els navegants de la zona. Era estrany, perquè el pirateig solia tenir lloc a la costa est del continent africà, però els van assegurar que en aquelles aigües operava com a mínim un vaixell perillós que havia fet desaparèixer més d'un veler. No eren el seu objectiu principal, perquè es dedicaven sobretot al contraban, però si se'n trobaven cap, el saquejaven.

Frank, que l'havia sentida des de la cabina, va treure el cap:

«Potser podríem canviar de rumb. Podríem navegar de cenyida una estona i intentar perdre'ls de vista. Què me'n dius, Matt?».

Matthew no compartia, en mala hora, els temors dels seus tripulants. El doctor Prendel volia complir el calendari que s'havia marcat i ara que avançaven amb rumb directe cap al seu destí no tenia ganes de desviar-se. No era el primer cop que navegava en aquelles aigües, i mai no li n'havia passada cap, de pirates, tot i que sovint n'havia sentit a parlar.

«Seguim», els va dir. «Quedarà com una anècdota al quadern de bitàcola: vaixell vist a l'hora tal, latitud, longitud, rumb. Frank, com va el dinar?». El silenci dels companys el va fer reflexionar. «D'acord», va accedir, «si veiem que s'acosta,

si veiem que navega amb intenció cap a nosaltres, canviarem el rumb».

Però en la navegació, com en la vida, el rumb s'ha de canviar abans de trobar-hi l'obstacle. Si un espera massa, l'ensopega. És quan comença a arribar el mal temps, que s'ha de reduir drap, perquè quan es té la tempesta a sobre, ja és molt difícil i, de vegades, més que arriscat, impossible.

«Vénen directes», va informar Katy, que no havia deixat anar els prismàtics ni tan sols per agafar un dels sandvitxos de formatge que havia pujat Frank. «Matt, vénen molt directes i segur que ens han vist. O bé tenen problemes i necessiten ajut o bé ens en crearan i els que necessitarem ajut serem nosaltres».

Matthew va mirar cap a on assenyalava Katy. Ja no calien els prismàtics per veure bé el vaixell. Devia fer gairebé seixanta peus d'eslora. Uns quants més que el Queen, que en feia quarantadós. Hi devia anar una tripulació nodrida. Per més que viessin, si els encalçaven els agafarien. Vela contra motor: estava clar. L'única solució –tot i que dir-ne solució era d'un optimisme espectacular– era enfrontar-s'hi.

«Katy, baixa i tanca't a la teva cabina. Frank, busca al cofre d'estribord una capsa d'alumini, obre-la i treu la pistola que hi trobaràs. Després, tanca't tu també».

«Pistola? Com és que vas armat?».

«Creus que ara és moment d'explicar-t'ho?». El doctor Prendel era un home pragmàtic.

Katy no s'havia mogut. No pensava pas amagar-se a la cabina. Volia defensar-se, si calia, amb les pròpies mans. Frank li va dir que les ordres del capità no podien posar-se en qüestió. Katy li va contestar que quan un s'hi jugava la vida sí que es podia. Van discutir uns minuts davant del silenci impertèrrit de Prendel. És fàcil que la gent no es posi d'acord quan es tracta de morir. Tampoc quan es tracta de viure. És fàcil que la gent no es posi d'acord.

«És igual. No hi ha res a fer. Estem perduts. Són pirates», va reconèixer el capità. «Són depredadors. Tindrem sort si salvem la vida. Però no hi confio. Gens».

Llavors Prendel va pensar que no li hauria d'haver canviat el nom, al veler, que la llegenda que la mala sort persegueix les embarcacions que els canvien el nom potser era certa i que ara es confirmava un cop més. Per què ell no podia tenir un vaixell que es digués Mary? Com podien pesar tant els records?

El capità va posar el vaixell al pare. Valia més esperar-los, mostrar una total disposició a ser saquejats. I així ho va explicar als seus companys. No hi ha una sola manera de ser víctima, però Prendel estava convençut que mostrar rendició era l'òptima. Va traure's els guants i va repenjar-se a la roda per menjar el sandvitx de formatge.

Va pensar que potser era l'últim àpat de la seva vida. Va mirar Katy i Frank i els va dir que ho sentia molt, que sentia molt haver-los embarcat en aquella aventura el final de la qual s'endevinava proper i tràgic. Li van contestar que no havia de sentir-se culpable. La por els mantenia tensos i prudents.

«Què els podem donar? Què esperen trobar-hi?». Ho va preguntar en veu alta, però no va obtenir resposta. La coneixia. Katy sabia que no portaven res de valor, tret d'alguns diners, pocs, i, potser, els seus portàtils. Però allò els semblaria pura quincalla.

El Queen es balancejava mandrós i calmat. Les drisses colpejaven contra el pal, com si es queixessin. L'horitzó rodó quedava trencat només per la silueta del vaixell que se'ls aproximava. Frank va encendre un cigarret.

«M'he quedat amb les ganes de pujar els sis-cents noranta-nou esglaons de la Jacob's Ladder», va dir. Els dies que havien estat atracats al port de Jamestown, Frank havia intentat convèncer els companys per anar a veure l'illa des del cim; i per fer-ho, només calia superar els sis-cents noranta-nou esglaons d'aquella escala estreta i costeruda que s'enfilava muntanya amunt. Katy i Prendel l'havien marejat amb excuses fins que van haver salpat sense pujar-hi. Confessar que era una cosa que li quedaria sense fer era una sentència de mort. «I vosaltres, què us heu deixat per fer?».

El doctor Prendel calculava el temps que tardarien a ser abordats. Cinc minuts? Deu?

«No ho sé, Frank. Si això s'acaba aquí, em quedo amb ganes de tot. Només tinc trenta-sis anys. I tu?», s'adreçava a Katy.

«Jo en tinc trenta-vuit, com Frank. M'hauria agradat tenir un fill. Però, mira, ara es quedaria orfe».

Si parlaven amb tanta claredat de la mort imminent, és perquè no hi creien. Creure-hi potser els hauria salvat. Potser haurien emès per ràdio un missatge de socors, si s'haguessin sentit tan amenaçats.

L'aspecte dels pirates era anodí. Cap mena de marca o característica no els delatava. En canvi, no hi havia dubte que n'eren. Cinc homes a coberta. Tres negres i dos blancs. No portaven armes a la vista. L'abordatge va ser ràpid. Es van abarloar amb una velocitat i eficàcia experimentades. Van assegurar caps a proa i a popa. Dos homes van pujar al Queen i van ordenar a Prendel, que es va identificar com el capità, que tots tres tripulants es llancessin per la borda. Prendel, en veure que parlaven anglès, va intentar dialogar amb ells.

«No tenim res de valor», els va dir.

El que semblava dur la veu cantant no va tardar a contestar-li.

«Amb el velar en tindrem prou. Llanceu-vos a l'aigua».

«Morirem», era Frank.

«Tard o d'hora, sí», va dir un altre dels homes. I en aquell moment va treure una arma. Era obvi que s'estaven impacientant. «Però si ho preferiu, us podem matar nosaltres, ara mateix».

«Deixeu-nos com a mínim que baixem el bot salvavides», va implorar Katy.

L'home que acabava de treure el revòlver va disparar sobre el bot.

«Està inutilitzat», va aclarir de manera innecessària.

Era una sensació terrorífica sentir por i no poder fugir enlloc. Matthew veia que la situació no tenia sortida, però ho havia d'intentar:

«Mireu, l'amo del veler sóc jo, vull dir, jo em llanço a l'aigua, d'acord?, però aquestes dues persones desembarqueu-les a port, o deixeu-les a prop d'alguna costa, perquè puguin arribar nedant».

«Estàs negociant amb nosaltres? Creus que estàs en condicions de negociar?». Va fer un gest. El que duia el revòlver va disparar i va ferir Frank en un braç.

Prendel, desesperat, va treure l'arma. Només va disparar una vegada i, de manera inesperada, va encertar l'home blanc que s'havia quedat al vaixell pirata. L'home va caure a l'aigua i es va enfonsar de seguida. La resposta dels pirates, irada per la mort d'un dels seus, no es va fer esperar. Van començar a disparar. Mentre es llançava per la bor-

da, Matthew Prendel va veure com Frank i Katy queien abatuts. Prendel nedava amb fúria, conscient que era difícil amagar-se dels trets en aquella mar gairebé en calma. Els homes, però, no van insistir gaire. Per què havien de gastar bales si Prendel acabaria morint sense l'ajut de ningú? Esgotat o atacat per algun tauró. De gana o de set. De desesperació. De solitud.